

בש"פ 6641/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6641/16

כבוד השופט י' דנציגר
פלוני

לפני:
העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו
כבית משפט לנוער במ"ת 54404-10-15 מיום
11.7.2016 שניתנה על ידי כבוד השופט א' אריאלי

תאריך הישיבה: כ"ח באב תשע"ו (1.9.16)

בשם העורר: עו"ד עדי אבו עבד

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ'

החלטה

לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית משפט לנוער (השופט א' אריאלי) במ"ת
54404-10-15 מיום 11.7.2016.

תמצית הרקע העובדתי והחלטות קודמות

1. ביום 4.11.2015 הוגש נגד העורר (יליד 1998) ונאשם נוסף כתב אישום מתוקן. לפי המפורט בכתב האישום
המתוקן, בשבוע הראשון של חודש אוקטובר 2015 העורר והנאשם הנוסף, שניהם קטינים, התכוונו לרצוח יהודי

עמוד 1

בדקירות סכין, אך לא מימשו את כוונתם. בהמשך לכך, ביום 13.10.2015, לאחר שהעורר נחשף לסרטון על מפגע בן 13, החליט מחדש לרצוח יהודי בדקירות סכין, ולשם כך יצר קשר עם הנאשם הנוסף. השניים הצטיידו בסכינים, הגיעו לאזור "יער בלפור" במגדל העמק והמתינו כדי שיגיע למקום יהודי שיוכלו לרצוח. תחילה הגיעו לחורשה בני זוג וחמשת ילדיהם אך לאחר שהבחינו בעורר ובנאשם הנוסף חששו מפניהם ועזבו את החורשה. באותו זמן הגיע אדם נוסף שהשניים ביקשו לדקור, אך לאחר שהגיעו גם אשתו וילדיו החליטו השניים לחזור בהם מאחר שלא רצו לרצוח אותו מול ילדיו. בהמשך, החליטו השניים לחזור לביתם. בדרכם הבחינו באדם נוסף שסברו שהוא יהודי, שוחחו ביניהם מעט על האפשרות ללכת אחריו ולבצע בו את זממם, אך במהרה חזרו בהם מכוונתם והחליטו להמשיך בדרכם. בהמשך, לאחר שהבחינו בניידת משטרה השליכו השניים את הסכינים שהחזיקו עימם.

בגין המעשים הללו, הואשם העורר בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) בצירוף סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) בצירוף סעיף 144 לחוק העונשין; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום המקורי הגישה המשיבה בקשה להארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו, אשר התקבלה על ידי בית המשפט המחוזי בהחלטה מיום 19.11.2015. זאת, תוך שדחה את המלצת שירות המבחן על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני בפיקוחם של אמו וסבו. בית המשפט קבע כי הסדרי הפיקוח שהוצעו אינם מספקים, בעיקר נוכח אי-התאמתה של האם ובשים לב לרקע האידיאולוגי של העבירות. ביום 17.12.2015 דחה בית משפט זה ערר שהגיש העורר על החלטה זו (בש"פ 8047/15, השופט נ' הנדל).

3. ביום 14.1.2016 דחה בית המשפט המחוזי את בקשתו של העורר לעיון חוזר. זאת, על אף תסקיר משלים שהוגש בעניינו ואשר התייחס לשלושה מפקחים נוספים – דודתו של העורר, בן זוגה ובנם של השניים – אשר הוכרו על ידי שירות המבחן כמפקחים ראויים. בית המשפט קבע כי בשל גילו הצעיר של בן דודו של העורר הוא אינו יכול לשמש כמפקח; וכי הפיקוח צפוי להטיל עומס משמעותי ביותר על הדודה לאורך שעות ארוכות של היום. סמוך לאחר מכן, הגיש העורר בקשה נוספת לעיון חוזר בה הציע כי לצד הפיקוח של הדודה יפקחו לצידה באותן שעות גם אמו ובן דודו, שנפסלו מלהיות מפקחים עצמאיים. ביום 26.1.2016 דחה בית המשפט את הבקשה. ביום 11.2.2016 קיבל בית משפט זה ערר שהגיש העורר, במובן זה שהורה על הזמנת תסקיר משלים שיבחן את האפשרות להורות על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני ובפיקוח דודיו של העורר עם "גיבוי" של סבו כמפקח נוסף (בש"פ 713/16, השופט ד' ברק-ארז). ביום 10.3.2016 – ולאחר שהתקבל תסקיר שירות המבחן וחווות דעת מנהל הפיקוח האלקטרוני – ניתן תוקף של החלטה להסכמת הצדדים, ובית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני בבית דודו ובפיקוח דודיו וסבו. ביום 20.5.2016 דחה בית המשפט את בקשת העורר לעיון חוזר, בה ביקש כי ייפתחו לו חלונות התאוררות וכי יינתן לו לצאת לבחינות ולטקס סיום בבית סיפרו. בית המשפט קבע כי לא חל שינוי נסיבות המצדיק עיון חוזר, חודשיים בלבד לאחר ההחלטה בדבר מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני ובשים לב למסוכנות הרבה הנשקפת ממנו.

4. בהחלטה נשוא הערר מיום 11.7.2016 קיבל בית המשפט המחוזי את בקשת העורר לעיון חוזר, והורה על פתיחת חלון התאוררות לעורר מידי יום בין השעות 18:00-19:30 במהלכו יהיה העורר רשאי לשהות מחוץ לבית בו הוא שוהה במעצר בפיקוח אלקטרוני, ובלבד שיהיה בפיקוח ובליוי צמוד, כל העת, על ידי אחד המפקחים האמורים לעיל. בדבריו, ציין בית המשפט כי נוכח מסוכנותו הגבוהה של העורר – ואף שמדובר בקטין – נקודת האיזון בין הפגיעה הנגרמת לו בשל חלופת הזמן לבין האינטרס הציבורי בהמשך מעצרו אינו מצדיק את ביטולו של המעצר בפיקוח אלקטרוני. לצד זאת, ציין בית המשפט כי בהתחשב בכך שחלפו ארבעה חודשים מאז נעצר העורר בפיקוח אלקטרוני ולמעלה משמונה חודשים מאז נעצר בכלל – כאשר בתקופה זו לא נרשמה כל הפרה מצידו של תנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני – ובהתחשב בכך שמדובר בקטין, יש מקום להקל מעט בתנאי מעצרו. יוער כי בית המשפט דחה את טענתו של העורר כי פקעה תקופת מעצרו בפיקוח אלקטרוני; וכן את טענתו לאי-קיום דיון אחת לשלושה חודשים, כהוראת

סעיף 10(ב) לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער).

מכאן הערר שלפני.

תמצית טענות הצדדים

5. העורר, שלא התייצב לדיון לפני, טוען – באמצעות בא-כוחו, עו"ד עדי אבו עביד – ראשית, כי מכוח סעיף 10(ב) לחוק הנוער יש לבטל את התנאי המחייבו לשהות במעצר בית. זאת, כיוון שלטענתו מאז הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו בפיקוח אלקטרוני – ביום 10.3.2016 – ועד להחלטה נשוא הערר חלפה תקופה של כארבעה חודשים. שנית, טוען העורר כי יש להורות על הקלה בתנאי מעצרו. בתוך כך, מטעים העורר את התארכות ההליך בעניינו; כי קיים את כל תנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני; כי הינו קטין ונעדר עבר פלילי; וכי איבד שנת לימודים ולא נטל חלק בטקס סיום לימודיו בבית הספר.

6. בפתח הדיון לפני הטעימה המשיבה – באמצעות בא-כוחה, עו"ד תומר סגלוביץ – כי העורר לא טרח להתייצב לדיון ולא הודיע על כך מראש; וכי חלפו 17 ימים בין החלטת בית המשפט המחוזי נשוא הערר לבין הגשתו של הערר (ביום 29.8.2016). לגופו של עניין, הטעימה המשיבה כי ביום 20.5.2016 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי בבקשתו של העורר לעיון חוזר, כך שאין ממש בטענתו לאי-קיום דיון אחת לשלושה חודשים. בתוך כך, טענה המשיבה כי אין צורך "להכריז" כי הדיון מתקיים בהתאם לסעיף 10(ב) לחוק הנוער, אך כי בלאו הכי ציינה זאת במפורש בתגובתה לבקשה לעיון חוזר. עוד סקרה המשיבה את ההליך בתיק דנן והטעימה כי בהחלטה נשוא הערר נקבע לעורר חלון התאוררות יומי.

הכרעה

7. לאחר שעיינתי בהודעת הערר ובנספחים לה, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

8. שוכנעתי כי יש לראות בדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי ביום 20.5.2016 משום קיום "דיון בעניינו של הקטין" – כלשונו של סעיף 10(ב) לחוק הנוער – כך שלא חלפה תקופת שלושת החודשים הקבועה בחוק. בית משפט זה כבר ציין בעבר כי על הדיון הדרוש לפי הסעיף להוות בחינה ראשונית – de novo – של השאלה האם בחלוף הזמן יש כדי להסיט את נקודת האיזון שבין זכותו של הנאשם לחירות לבין החשש מהימלטות מהדין כמו גם אינטרס ההגנה על שלום הציבור [ראו והשוו: בש"פ 4234/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (19.6.2014)]. אין כל ספק כי הדיון בבית המשפט המחוזי בבקשתו של העורר לעיון חוזר עמד בתנאים אלו. סומך אני את ידי על קביעתו של בית המשפט המחוזי (בהחלטה נשוא הערר), לפיה העובדה כי הדיון נערך על פי בקשתו של העורר "ולא ביוזמת המשיבה או בית המשפט, איננה מעלה ואיננה מורידה. מה שחשוב הוא ההיבט המהותי, ולפיו בית המשפט, באותו דיון, נדרש לבחון ולעניין שוב בתנאים בהם שוהה המבקש".

9. אף לא שוכנעתי כי לעת הזו יש להקל בתנאי מעצרו של העורר. מסקירת ההליכים בעניינו של העורר – הכוללים, עד עתה, שישה דיונים בבית המשפט המחוזי ושניים בבית משפט זה – עולה תמונה לפיה נעשה איזון ראוי בין הפגיעה בעורר נוכח חלוף הזמן – בייחוד בשים לב להיותו קטין – לבין האינטרס הציבורי שבהמשך מעצרו [ראו והשוו: בש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (21.8.2006)]. איזון זה בא לידי ביטוי בעובדה שעם הימשכות ההליך מתבצעת הקלה הדרגתית בתנאי מעצרו של העורר. כזכור, בתחילה היה עצור מאחורי סורג ובריח; בשלב שני שוחרר למעצר בפיקוח אלקטרוני; ואך לאחרונה הורה בית המשפט המחוזי – בהחלטה נשוא ערר זה – על פתיחת חלון התאוררות יומי. משכך, אין בידי לקבל את טענת העורר לפיה יש לשוב ולהקל בשלב זה בתנאי מעצרו. אף לגופו של

עניין, לא מצאתי פגם בהימשכות ההליך ושוכנעתי כי המשיבה עושה כל אשר לאל ידה על מנת להביא לסיומו בהקדם האפשרי.

10. סוף דבר, הערר נדחה איפוא.

ניתנה היום, א' באלול התשע"ו (4.9.2016).

ש ו פ ט
